

девойки, малки деца и немощни старци, с препълнени от цветя ръце, се блъскаха да хвърлят своята китка теменуги, снежна качунка или цветла иглика.

- Сбогом, Елено, бог да ти поживи, да ти дарува здраве и драгост

И те изтриваха сълзите, които неволно течаха по усмихнатите им лица. Защото те виждаха зачервените очи, посърналото лице на царицата и не можеха да не предугадят мъката на Анна, която се отделяше от единичката си дъщеря. И без това напоследък тя бе живяла скръбни часове със смъртта на баща си и сестра си Елисавета.

Към какво незанайно бъдеще отиваше детето ѝ? Ватаци бе благороден мъж, а жена му императрица Ирина бе прочута с добродетелите си. Теодор, единственото им дете, бе тих, свенлив, ала болнав дванадесет годишен юноша. Домът бе прочут и богат. Семейството известно с благонравния си живот. Ватаци обачеш преданно и изключителна нежност съпругата си, която бе дъщеря на покойния Ласкарис. Защото Ирина му бе не само любима съпруга, ала и мъдра съветница. Тя ненавиждаше безмисленото велелепие, опропаствашото разточителство и излишните накити. Ако си позволяваше някога да прави големи разходи, то бе само за да строи болници и приюти, да издига църкви и манастири. Освен това, тя обичаше да подържа приятелство и да води беседи с учени и художници, с писатели и мъдречи. Ала не за да блести пред тях със своя ум, а за да се поучи нещо...

Всичко това успокояваше Анна и ѝ вдъхваше вяра, че дъщеря ѝ ще бъде добре гледана и ще се учи в благочиние. Все пак тя не можеше да потисне въздишка на дълбока тревога... Всичко щеше да бъде добре, докато Асен и Ватаци бъдат приятели и съюзници. Ала вечно ли щеше да трае това приятелство?

Кечията се препълни с цветя. С дарове. И така по целия път надолу към юг... Наредът научаваше, че ще мине царското семейство и се стичаше до друмовете, за да изкаже радостта си. Ранна южна пролет бе облякла всички плодни дървета със светли невестински премени.